

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **S. D. R. R.**,
státní příslušnost Irácká republika
zastoupeného advokátem JUDr. Jiřím Matijaševičem
sídlem 730 00 Ostrava – Zábřeh, Kpt. Vajdy 3046/2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č.j. OAM-1097/ZA-ZA04-K03-PD1-2015, o prodloužení doplňkové ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 22. 8. 2018, č.j. OAM-1097/ZA-ZA04-K03-PD1-2015 žalované Ministerstvo vnitra ČR neudělilo žalobci doplňkovou ochranu podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Podle žalovaného se země původu žalobce již nenachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a ačkoliv je žalobce civilista, nehrozí mu již vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu. Podle něj je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a řízení, které mu předcházelo, je zatíženo vadami spočívajícími v nedostatečném dokazování, v nesprávném hodnocení opatřeného důkazního materiálu a „v učinění nesprávných skutkových zjištění z opatřeného důkazního materiálu“. Žalobce je přesvědčen, že nadále nepříznivá bezpečnostní situace v Irácké republice je důvodem pro prodloužení jeho doplňkové ochrany. Tato bezpečnostní situace je od doby opuštění země původu stále velmi nepříznivá, o čemž svědčí mimo jiné články zveřejněné na internetových zpravodajských serverech. Žalobce se proto domáhal, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č.j. OAM-1097/ZA-ZA04-K03-PD1-2015 a z obsahu správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalovaný dne 11. 4. 2016 vydal rozhodnutí, kterým žalobci neudělil azyl podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Tímtež rozhodnutím žalobci udělil doplňkovou ochranu podle ust. § 14a téhož zákona na dobu 24 měsíců z důvodu vážné újmy hrozící žalobci podle odst. 2 písm. c) tohoto zákonného ustanovení, tedy pro vážné ohrožení života civilisty nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný tehdy vycházel z informací uvedených ve zprávě Human Rights Watch z ledna 2016 a z informací České tiskové kanceláře, z nichž vyplynulo, že v zemi původu žalobce probíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky bylo možno pokládat ve vztahu k němu za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dne 12. 2. 2018 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany, kterou zdůvodnil zhoršenou bezpečnostní situací v Iráku, kdy každý den dochází k bombardování, bezpečnostní situace v zemi není stabilizovaná. V České republice se cítí bezpečně a spokojeně. Dne 25. 4. 2018 byl s žalobcem proveden pohovor k této žádosti o prodloužení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce během svého života v Iráku pobýval ve městě Kirkúk až do 10. 5. 2015, kdy odcestoval do Finska a v prosinci téhož

roku do České republiky. Z vlasti se rozhodl vycestovat v tomto roce, jelikož byl ohrožen jeho život ze strany skupiny Islámský stát. Dne 31. 7. 2018 byl následně proveden doplňující pohovor s žalobcem, v němž jako důvod své žádosti uvedl zhoršení bezpečnostní situace a každodenní bombardování, čímž myslel všeobecně situaci v Iráku. Skupina Islámský stát bombarduje města, např. i město Kirkúk, což se dovídá ze sdělovacích prostředků. Podle jeho názoru je situace v Iráku stále špatná, neboť tam operuje skupina Islámský stát, zatímco v České republice je spokojený a má zde práci. Obává se Islámského státu, nikoliv konkrétních osob.

Součástí správního spisu žalovaného jsou dále informace o zemi původu žalobce, a to:

- informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 14. 11. 2016,
- zpráva Freedom House z ledna 2018 nazvaná „Svoboda ve světě 2018 – Irák“,
- informace Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 (Výroční zpráva týkající se Iráku),
- informace OAMP MV ČR ze dne 1. 6. 2018 (pozn. soudu v této zprávě je nesprávně uveden letopočet 2017) týkající se politické a bezpečnostní situace, vnitřně vysídlených osob a návratu včetně současného vývoje v Iráku,
- informace téhož odboru MV ČR ze dne 6. 3. 2018 – bezpečnostní a politická situace v Iráku,
- výroční zpráva Amnesty International ze dne 22.2.2018.

6. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanové lhůtě zabránil důvody na vůli požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o dva roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již nenarušuje, prodlouží se doplňková ochrana o jeden rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.

7. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, tak jak mu to ukládá ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Zásadním a v podstatě jediným důvodem nesouhlasu žalobce s rozhodnutím žalovaného bylo to, že nadále splňuje veškeré zákonné podmínky k prodloužení doplňkové ochrany, neboť v Irácké republice je bezpečnostní situace stále nepříznivá. Poukázal v této souvislosti na nedávno zveřejněné internetové články, které ke své žalobě zároveň připojil. Tyto články se týkaly zejména teroristických útoků. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalovaný udělil žalobci doplňkovou ochranu ze dne 11. 4. 2016 z důvodu uvedeného v ust. § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tedy pro hrozící vážnou újmu spočívající se vážném ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. V rozsudku č.j. 5 Azs 28/2008 – 68 ze dne 13. 3. 2009 Nejvyšší správní soud uvedl rozsáhlý výklad pojmu hrozby vážné újmy zakotvené v tomto

zákonném ustanovení. Dle tohoto rozsudku je nutno aplikovat třístupňový test, který spočívá v posouzení, zda se země původu žadatele o mezinárodní ochranu nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, zda je žadatel o mezinárodní ochranu civilistou a zda mu hrozí vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Pro existenci hrozby vážné újmy ve smyslu citovaného zákonného ustanovení musí všechny tyto tři podmínky být naplněny současně. Krajský soud vycházel z citovaných informací o zemi původu žalobce a dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že se v současné době (a to i k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí) Irácká republika nenachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Obdobně jako žalovaný krajský soud nepochybuje o tom, že bezpečnostní situace v Iráku se zřetelem k citovaným zprávám i v žalobě samotné není ideální v důsledku donedávna proběhlého ozbrojeného konfliktu s Islámským státem. Dílčí zprávy, na které žalobce ostatně rovněž poukazuje, dokládají teroristické útoky proti bezpečnostním složkám i civilnímu obyvatelstvu. Tyto projevy terorismu však není možno hodnotit jako svévolné – nerozlišující násilí představující pro žalobce vážné a individuální ohrožení jeho života nebo tělesné integrity v důsledku vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu. Součástí správního spisu je informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 1. 6. 2018 o politické a bezpečnostní situaci v Iráku, vnitřně vysídlených osobách, návratech a současném vývoji. V této zprávě se, co do bezpečnostní situace uvádí, že „po dobytí Mosulu a řady dalších měst a menších obcí Iráku na začátku prosince 2017 po 3,5 letech bojů ohlásil Irák definitivní porážku Islámského státu. Přestože v průběhu roku 2017 počet teroristických útoků klesl, Islámský stát si udržoval dostatečné pozice k tomu, aby provedl několik rozsáhlých bombových útoků v iráckých městech mimo hlavní zóny konfliktu“. Schopnost Islámského státu provádět teroristické útoky je však po jeho porážce významně omezena. Po porážce Islámského státu se bezpečnostní podmínky v zemi zlepšily, aktuálně zůstávají etnické, náboženské, regionální a kmenové otázky, stejně tak i problémy týkající se ekonomických rozdílů a nevyváženosti přírodních zdrojů. Vnitřně vysídlené osoby se vracejí domů ve větším počtu, ale i v oblastech osvobozených od Islámského státu je nutná stabilizace a rozsáhlá rekonstrukce. Irácké bezpečnostní síly nadále zasahují proti zbytkům bojovníků Islámského státu v oblastech provincií Ankbar, Niniva, Saladin, Dijála a Kirkúk. Pozornost irácké vlády se po porážce Islámského státu přesouvá k dalším otázkám, jako jsou lidská práva a humanitární situace a hrozby terorismu. V téže zprávě se mimo jiné konstatuje, že počty incidentů a jejich obětí v Iráku nadále klesají. V části pojednávající o úloze policie a bezpečnostního aparátu se uvádí, že v celé zemi působí řada místních bezpečnostních sil. Regulérní ozbrojené síly a vnitrostátní orgány činné v trestním řízení udržují pořádek v rámci celé země. Tešmerga, včetně milicí kurdské demokratické strany Iráku a vlastenecké unie Kurdistánu udržují pořádek v Iráckém Kurdistánu. Po celé zemi působí lidové mobilizační síly, státní vojenská organizace složená převážně z 60 skupin. V zemi neprobíhá občanská válka ani konflikt s jinou zemí. Irácké vládě, kurdským jednotkám protivládním, polovojenským milicím a koaličním jednotkám vedeným USA se v prosinci 2017 podařilo dobýt zbývající území a populační centra, která byla pod kontrolou Islámského státu, včetně Mosulu, Afaru a Havidži. Začátkem prosince 2017 pak byla po dobytí Rawy vládou vyhlášena definitivní porážka Islámského státu v zemi. Se zřetelem k těmto informacím nemůže krajský soud souhlasit s žalobním tvrzením, že stále nepříznivá bezpečnostní situace v Irácké republice plně odůvodňuje prodloužení doplňkové ochrany žalobci z důvodu, že by mu v případě návratu do země původu hrozilo

nebezpečí vážné újmy spočívající ve vážném ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

8. Krajský soud považuje za potřebné dodat, že důvodem prodloužení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu nemůže být žalobcova potřeba další legalizace jeho pobytu na území České republiky. Tento problém totiž řeší zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky ve znění pozdějších předpisů, jehož institutů může žalobce využít k další legalizaci svého pobytu. Tyto instituty však nelze nahradit udělením mezinárodní ochrany, která přichází v úvahu toliko v taxativně vymezených důvodech uvedených v zákonu o azylu.
9. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).
11. České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které ze zákona hradí stát (ust. § 36 odst. 2 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 17. ledna 2019

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje

Shodu s prvopisem potvrzuje